

ΣΑΒΒΑΤΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ.

ΤΕΥΧΟΣ Α'. Αριθ. 31.

Σάββατον 8/20 Ιουλίου 1878.

Τιμή 3 χαρτόγραφα.

Κωνσταντινούπολις, 7/19 Ιουλίου.

Η ΑΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ.

Τὸ ἐλληνικὸν ζήτημα ἐλύθη ἐν τῷ συνεδρίῳ τὴν 23/5 ἰουλίου. Τὰ κατὰ τὴν συνεδρίασιν ταύτην συνοψίζομεν ἐκ διαφόρων εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων ὡς ἐπομένως.

Κατ' οὐσίαν πάντες οἱ τῆς Εὐρώπης ἀντιπρόσωποι ἐφρόνουν ὅτι καλὸν ἦθελεν εἶναι διὰ πολλοὺς λόγους νὰ βοηθήσῃ τὸ ἐλληνικὸν βασιλεῖον ὅπως ἐπανορθώσῃ τὰ μεθόρια αὐτοῦ. Πιστεύεται μάλιστα ὅτι ἡ Ἀγγλία ἐποίησεν εἰς τὴν ἐλληνικὴν κυβέρνησιν ῥητὰς ὑποσχέσεις ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην, καθ' ἣν στιγμὴν συνεβούλευσεν αὐτὴν νὰ καταστείλῃ τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Ἡπείρῳ ἐπανάστασιν. Ἀλλὰ τῆς στιγμῆς ἐπιστάσης, οὐδεὶς ἐφαίνετο μεριμνῶν πλέον ὅπως διατυπώσῃ περὶ τούτου ἕτερόν τι ἐκτὸς πλατωνικῶν πόθων ὁλως ἀορίστων.

Τότε οἱ τῆς Γαλλίας ἀντιπρόσωποι, ἀφοῦ τὸ συνέδριον ἀπεφάσισε νὰ παραδεχθῇ ταὺς κκ. Δηλιγιάννην καὶ Ραγκαβῆν ὅπως ὑπερασπίσωσι τὸν ἀγῶνα αὐτῶν, ἐπεφορτίσθησαν νὰ ἐξεύρωσι συνδυασμὸν ἱκανοποιοῦντα ἐν τινὶ μέτρῳ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Εὐρώπην καὶ μὴ βλάπτοντα μεγάλως τὰ δικαιώματα τῆς Πύλης. Πολλαὶ σκέψεις καὶ πολλαὶ διαπραγματεύσεις ἐγένοντο πρὸς ἐξεύρεσιν ἀποδεκτοῦ τύπου, ὃν τέλος ἐξεῦρεν ὁ κύριος Βάδδινγκτων, τοῦτον δὲ τὸ συνέδριον ἐπεψήφισεν ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 23/5 ἰουλίου. Κατὰ τὸν τύπον τοῦτον αἱ μεγάλαι δυνάμεις προσκαλοῦσι τὴν Τουρκίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα νὰ συνεννοηθῶσι διὰ τοιαύτην ἐπανόρθωσιν τῶν μεθορίων, ὥστε ἡ γραμμὴ ἢ χωρίζουσα τοῦ λοιποῦ τὰ δύο ἐκείνα κράτη ν' ἀκολουθῇ ἀπὸ τῆς θαλάσσης τοῦ Αἰγαίου τὴν κοιλάδα τοῦ Σαλαμβριά (ἀρχαίου Πηνειοῦ) μέχρι Μετσόβου, ἐν δὲ τῇ ἰονικῇ

ἀπὸ τῆς κοιλάδος τοῦ Καλαμᾶ (ἀρχαίου Θυάμιδος). Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ Ὑψηλὴ Πύλη καὶ ἡ ἐλληνικὴ κυβέρνησις δὲν κατάρθουν νὰ συνεννοηθῶσιν, αἱ δυνάμεις δυνάμει προσθέτου ὄρου προσφέρουσι τὴν μεσολάβησιν αὐτῶν.

Μία μόνη δυνάμις ἀπεδέξατο εἰλικρινῶς καὶ ἐκ τῶν προτέρων τὴν πρότασιν ταύτην, ἡ Ἰταλία· περὶ τούτου δὲ προκειμένου, ὀφείλω νὰ εἶπω ὅτι χθὲς εἶχον ἐσφαλμένας πληροφορίας τηλεγραφήσας ὑμῖν, ὅτι ἡ τῶν Ἰταλῶν συμπεριφορὰ πρὸς τοὺς Ἕλληνας, γείτονας αὐτῶν, ἐφαίνετο ἀμφίβολου. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ κ. Κόρτη πρότεινε νὰ ὑπογράψῃ τὴν πρότασιν τῶν γάλλων πληρεξουσίων, ὁ δὲ κ. Βάδδινγκτων ὑπέβηκεν αὐτὴν σήμερον ἐν ὀνόματι τῆς Γαλλίας καὶ Ἰταλίας.

Καθόσον ἀφορᾷ τὰς λοιπὰς δυνάμεις, πᾶσαι ἐφαίνοντο διατεθειμέναι ν' ἀποδεχθῶσιν αὐτὴν ἐκτὸς τῆς Ἀγγλίας, προτιμώσας διατύπωσιν πολλῷ πλέον ἀόριστον. Ὁ λόρδος Βήκονσφιλδ, ἐπεθύμει ὅπως τὸ συνέδριον περιορισθῇ προσκαλοῦν τὴν Τουρκίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα νὰ συνεννοηθῶσι δι' ἐπανόρθωσιν μεθορίων, χωρὶς νὰ ὑποδεχθῇ οὐδὲ κατὰ πόσον ἢ πρὸς ὄφελος τῆς Ἑλλάδος διὰ μιᾶς λέξεως ἐπανόρθωσις αὕτη ἔδει νὰ ἐπεκταθῇ. Φρονῶ μάλιστα ὅτι ὁ ἄγγλος ὑπουργὸς ἀντέστη μετὰ τινος ἐνεργείας εἰς τὰς προτάσεις τῶν γάλλων πληρεξουσίων. Τὴν πρωίαν τῆς 5 ἡ ἀντίστασις αὐτοῦ δυνήκει εἰσεῖν, ἀναμφιβόλως δὲ ὅπως οἱ γάλλοι πληρεξούσιοι λάβωσι τὸν καιρὸν νὰ καταπίσωσιν αὐτόν, τὸ συνέδριον ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ μόνον κατὰ τὴν τρίτην ὥραν. Ἐν ταῦτοις ἐπὶ τέλους ἐνέδωκαν.

Ὁ κ. Βάδδινγκτων ὑπερασπιζόμενος τὴν πρότασιν αὐτοῦ, ἐπέμενεν ὅτι ἡ Πύλη ὀφείλει τοῦ λοιποῦ νὰ ἀσχοληθῇ εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν ἐσωτερικῶν αὐτῆς· ὅτι ὀφείλει ν' ἀποφύγῃ πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ προκαλέσῃ νέας ταραχάς· ὅτι ὀφείλει νὰ βελτιώσῃ τὰ οἰκονομικὰ αὐτῆς

ἀνακτωμένη τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Εὐρώπης. Ὑπέμνησεν ἀκολουθῶς εἰς τὸ συνέδριον—τὸ δ' ἐπιχείρημα τοῦτο φαίνεται παραγαγὼν ζω-
ηράν ἐντύπωσιν—ὅ,τι, ὅτε τῷ 1830 ἡ Ἑλ-
λὰς προσηνέχθη τῷ βασιλεῖ Λεοπόλδῳ, ἀπε-
πεινήθη αὐτὴν συνεπείᾳ τῶν σημερινῶν αὐτῆς
μεθούριων. Ὁ κ. Βάδδινγκτων ὑπέμνησεν ἐπίσης
ὅτι δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν γίνονται
μετὰ τῆς Πύλης διαπραγματεύσεις περὶ ἐπα-
νορθώσεως μεθούριων ἐν τῇ ἐννοίᾳ ἣν ὑπέδειξε,
καὶ ἐπομένως ὅτι ἡ Πύλη δὲν δύναται νὰ ἐκ-
πλαγῇ διὰ τὴν ἀποτεινομένην αὐτῇ πρόσκλη-
σιν. Ἀκολουθῶς ἐποιήσατο ἐκκλησίαν εἰς τὰ
φιλοδίκαια αἰσθήματα τοῦ συνεδρίου καὶ εἰς
τὴν ἀνάγκην ὅπως ικανοποιηθῇ ἐν τῷ γενικῷ
συμφέροντι ἡ αἰτήσις αὕτη τῆς Ἑλλάδος. Ἐν
τέλει εἶπεν ὅτι ἡ Εὐρώπη δὲν ἔχει συμφέρον
νὰ ἐξασθενίσῃ τὸ σημερινὸν ἀνακτοδούλιον
τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ὅτι ἀπεναντίας εἶναι ἀ-
νάγκη νὰ τὸ ἐνισχύσῃ ἐπιφορτίζουσα αὐτὸ ἐν
ὀνόματι τῆς Εὐρώπης νὰ φέρῃ εἰς αἴσιον πέρας
τὰς διαπραγματεύσεις, αἵτινες ἤθελον εἶναι
συνεπεία τῆς εἰς τὸ συνέδριον ὑποβληθείσης
προτάσεως.

Ὁ κόμης Κόρτης ὑπέβαλε παρατηρήσεις
τινάς, δι' ὧν ὑπεστήριξε θερμῶς τοὺς λόγους
τοῦ κ. Βάδδινγκτων.

Ἀκολουθῶς ἠγέρθη ὁ λόρδος Βήκονσφηλδ
καὶ ἀπήγγειλεν ἀξιόλογον λόγον, δι' οὗ ἐξι-
στόρησε τὸ ἐλληνικὸν ζήτημα. Ὑπέμνησε τὸ
διηνεκὲς ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἡ Ἀγγλία ἔλαβεν
ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὰς θυσίας ἃς ἐποιή-
σατο ὑπὲρ τῆς συστάσεως τοῦ ἐλληνικοῦ βα-
σιλείου. Συνέστησεν ἐπιμόνως τῇ Τουρκίᾳ νὰ
ικανοποιήσῃ τὴν Ἑλλάδα ὅπως τὸ ὠθωμανι-
κὸν καὶ ἐλληνικὸν στοιχεῖον δυνηθῶσι νὰ ὑ-
πάρξωσιν ἐν κοινῇ συμφωνίᾳ καὶ ν' ἀντιστῶ-
σιν οὕτως εἰς τὰς ἐπιδρομικὰς τάσεις τοῦ
σλαυικοῦ στοιχείου. Κατέδειξεν ὅτι οὐδαμῶς
ἐπρόκειτο διὰ τοῦτο νὰ τεθῇ ἡ ἀρχὴ σχεδίου
διανομῆς, διότι πρὸ πολλῶν μνην τῇ πρω-
τοβουλίᾳ τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως συνήφθη-
σαν διαπραγματεύσεις τοιαῦται, ὅποια ἡ προ-
κειμένη, καὶ ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν τότε νὰ γεί-
νῃ λόγος περὶ διανομῆς, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχεν ἡ
συνθήκη τοῦ Ἀγίου Στεφάνου.

Ὁ λόρδος Βήκονσφηλδ προσέθηκεν ὅτι ἐδί-
στασεν ἐπὶ πολὺ πρὶν ἢ συγκατανεύσῃ εἰς τὴν
πρότασιν τοῦ κ. Βάδδινγκτων, διὰ τὸν ἀπλοῦς
λόγον ὅτι αὕτη ὑπεδείκνυε εὐκρινέστατα τὴν
αἰτουμένην ἐπινόρθωσιν, καὶ ὅτι ἡ ὑπόδειξις
αὕτη κατ' αὐτὸν περιόριζε τὴν κυριαρχικὴν

θέλησιν τῆς Πύλης, ἀλλ' ὅτι ὑπεχώρησεν εἰς
τὰ προβληθέντα αὐτῷ ἐπιχειρήματα· πράγ-
ματι ἐνόησεν ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ διαχαράχῃ
εἰς ἀμφοτέρω τὰ μέρη ὠρισμένη χώρα, ἐφ' ἣς
νὰ συναφθῶσιν αἱ διαπραγματεύσεις, καὶ ἐπο-
μένως ὅτι ἀποδέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Βάδ-
δινγκτων καὶ τοῦ κόμητος Κόρτη ὑπογραφείσαν
πρότασιν.

Ὁ λόγος τοῦ εὐγενοῦς λόρδου προῦκάλεσε
βραχεῖαν ἀπάντησιν τοῦ κόμητος Σουβαλώφ,
εἰπόντος ὅτι οἱ Σλαῦοί εἰσιν ἀδελφοὶ τῶν Ἑλ-
λῆνων, ὅτι οὐδεὶς ὑπάρχει ἀνταγωνισμὸς με-
ταξὺ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἡ Ῥωσσία ἤθελεν ἀποδεί-
ξει τοῦτο ὑποστηρίζουσα ἀνεπιφυλάκτως τὴν
εἰς τὸ συνέδριον ὑποβληθείσαν πρότασιν. Τὴν
πρότασιν ταύτην ἀπεδέξατο καὶ ἡ Αὐστρία.
Ὁ κόμης Ἀνδράσσου συμμετασχὼν τῶν προ-
καταρκτικῶν διαπραγματεύσεων παρετήρησε
πρὸς τὸν λόρδον Βήκονσφηλδ ὅτι ὤφειλεν ἡ
Ἀγγλία νὰ εὐλαβηθῇ τὰς προσπάθειάς τῆς
Γαλλίας, ἥτις καθ' ἅπασαν τὴν διάρκειαν τοῦ
συνεδρίου ἀπέδειξε δείγματα συμπαθείας πρὸς
τὴν Ἀγγλίαν, ὅσας ἐπέτρεψαν αὐτῇ τὸ
τοιούτον τὰ γενικὰ τῆς Εὐρώπης συμφέροντα.

Ὁ γερμανὸς ἀρχιγραμματεὺς διὰ τῆς συν-
ήθους εὐκρινείας αὐτοῦ κατέδειξε πρὸς τοὺς
ὠθωμανοὺς πληρεξουσίου ὅτι αὕτη ἡ Πύλη
μέγιστον ἔχει συμφέρον νὰ ικανοποιήσῃ τοὺς
Ἕλληνας εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύναται νὰ ζῇ
μετ' αὐτῶν ἐν ἀρμονίᾳ, νὰ παύσῃ δὲ αἱ διη-
νεκεῖς ἐκεῖναι ταραχαὶ αἱ συνταράσσουσας τὴν
εὐρωπαϊκὴν ἡσυχίαν. Συνέστησεν αὐτοῖς νὰ
φανῶσι διαλλακτικοὶ διάγοντες εἰρηνικῶς
μετὰ λαοῦ, πρὸς ὃν ἡ Εὐρώπη δεικνύει το-
σοῦτο παρόρησις τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῆς.

Πάντες οἱ ἄλλοι πληρεξούσιοι, καὶ αὐτοὶ οἱ
Ῥῶσοι, ἐπεδοκίμασαν τοὺς λόγους τοῦ προέ-
δρου καὶ παρεδέξαντο τὴν πρότασιν τοῦ κ.
Βάδδινγκτων. Ἐπομένως ἀπεφασίσθη νὰ προσ-
κληθῇ ἡ Πύλη ὅπως ἐκτείνῃ τὰ ἐλληνικὰ
μεθούρια μέχρι τοῦ Πηνειοῦ ἀφ' ἐνός καὶ τοῦ
Καλαμᾶ ἀφ' ἑτέρου, νὰ συνεννοηθῇ δὲ ἀπ' εὐ-
θείας μετὰ τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως ὅπως
διαχαράχῃ ἡ μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν ὁροθε-
τικὴ γραμμὴ.

Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν τὰ δύο κράτη δὲν δυ-
νηθῶσι νὰ συνεννοηθῶσι φιλικῶς, αἱ ἐν τῷ συ-
νεδρίῳ δυνάμεις προσφέρουσι δικαίῳ τὴν ἑαυτῶν
μετολάβησιν. Ἡ πρόσκλησις αὕτη τοῦ συνε-
δρίου ὑπὸ τινος ἐποψίν δυνατόν νὰ θεωρηθῇ ὡς
διαταγὴ, ἂν δ' ἡ Πύλη καλῶς ἐσκέπτετο, θὰ
ἐσπευδε νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτήν. Ὡς πα-

ρετήρησεν ὁ κ. Βίσμαρκ, ἔχει συμφέρον νὰ ἰκανοποιήσῃ τοὺς Ἕλληνας, διότι ταῦτοχρόνως ἠθέλεν εὐχαριστήσῃ τὰς δυνάμεις, αἵτινες ὑπεστήριξαν αὐτὴν κατὰ τῆς ῥωσικῆς φιλοδοξίας διατηροῦντες αὐτῇ τὴν Ῥωμυλίαν μετὰ τοῦ Αἰμοῦ. Ἀπ' ἐναντίας, ἂν προβάλλῃ νέας δυσχερείας, δύναται νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς τὰς δυνάμεις νὰ ἐπεμβῶσιν ἐκ νέου εἰς τὰς ὑποθέσεις αὐτῆς, ἴσως δὲ μετὰ προθέσεως ἥττον καλῆς.

Ἐν τούτοις δύναται τις νὰ προίδῃ ὅτι τὰ πράγματα δὲν θέλουσι παρέλθῃ ἄνευ τινὸς δυσχερείας. Οἱ ὕθωμανοὶ πληρεξούσιοι ἐκήρυξαν ὅτι δὲν εἶχον ἰδηγίας ὡς πρὸς τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα. Ὑπαινίσσονται μὲν ὅτι ἡ Πύλη θέλει συγκατανεύσει νὰ χορηγήσῃ ἐπανόρθωσιν μεθορίων, ἀλλ' ἄρνούνται νὰ λάβωσιν οὐδεμίαν θετικὴν ὑποχρέωσιν, ὡς μὴ ἔχοντες μέχρι τοῦδε οὐδεμίαν ὡς πρὸς τοῦτο ἀκριβῆ ὁδηγίαν.

ΑΡΧΑΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΓΕΝΟΥΣ.

ΚΕΦΑΛ. ΙΓ'.

Παρωχηκὺται γεωλογικαὶ περίοδοι.

Α'.

Ἐκ τῶν περὶ τὰ δακτύδι τέλματα Skovmoses καὶ τὸ ὑδροστάσιον τῆς Schussenried ἐρευνῶν εἰδόμεν τὸν ἀνθρώπον ὑφιστάμενον τε καὶ βιοῦντα ἐν Εὐρώπῃ κατὰ τὸ τῆς παγετώδους περιόδου πέρασ. Ἀλλὰ διήλθεν ἄρα οὗτος διὰ ταύτης, ἥ προηγῆθη αὐτῆς; Ὑπῆρξε δὲ δι' αὐτὸ τοῦτο σύγχρονος τῶν τε φυτικῶν καὶ ζωϊκῶν εἰδῶν, ἅπερ ἐν παντὶ καιρῷ ἐν τοῖς ὄρυκτοῖς (προκατακλυσμιαίοις) κατετάχθησαν; Πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας γνωστὸν ὅτι μετὰ βεβαιότητος δυνάμεθα καταφατικῶς ν' ἀπαντήσωμεν γνωστὸν δ' ἐπίσης τυγχάνει ὅτι μόλις ἀπὸ τῆς χθὲς χρονολογεῖται τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου γεγονότος ἡ ἀπόδειξις, λαμπροτάτη καὶ αὕτη τοῦ καθ' ἡμᾶς αἰῶνος ἐπιστημονικὴ κατάκτησις.

Ἡ ἀπόδειξις αὕτη ἐδράζεται ἐπὶ πειστηρίων, ἅπερ τοσοῦτο καθολικῆς τυγχάνουσι σήμερον ἀποδοχῆς, ὥστε ἀρκούμεθα εἰς τὴν ἀπλὴν αὐτῶν ἀπαρίθμησιν. Πρόδηλόν ἐστιν ὅτι τὰ ἀνθρώπινα ὀστᾶ, τὰ ἐν στρώματι οὕτω ἀνασκαλευθέντι τεθαμμένα, μαρτυροῦσι τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἀνθρώπου, καθ' ὃν χρόνον τὸ στρώμα ἐκεῖνο ἐσχηματίζετο, προφανὲς δὲ ὅτι οἱ ὑπὸ ἀνθρωπίνης χειρὸς ἐξεργασμένοι καὶ εἰς πελέκεις ἢ πρίονας μεταποιηθέντες πυριτόλιθοι, ὅτι τὰ εἰς ἀκόντια ἢ βέλη μετασχηματισθέντα κέρατα τῶν κτηνῶν ἀναμφήριστα ἀποτελοῦσι μαρ-

τύρια τῆς τῶν ἐργασαμένων αὐτὰ ἀνθρώπων παρουσίας. Ὅταν δὲ διὰ τέλους ἀνθρώπινα ἀνεύρισκονται ὀστᾶ μετ' ὀστῶν ἄλλων ζώων συμπεφυμένα ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ οὕτω ἀνακινηθέντι στρώματι, ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας τυγχάνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ ζῶα ἐκεῖνα κατὰ τὸν αὐτὸν πάντως διεβίωσαν χρόνον.

Ὅσα ὀλίγα ἀντικείμενα, ἐν ταῖς τρισὶ ταύταις καθυπαγόμενα κατηγορίαις, ἀπὸ τῶν πρώτων ἐνιαυτῶν καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ προτελευταίου αἰῶνος ἀνεκαλύφθησαν. Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ 1700 ἐξ ἀνασκαφῶν, τῇ διαταγῇ τοῦ Ἐδεράδου Λουδοβίκου, δουκὸς τῆς Βυρτεμβέργης, ἐνεργηθεισῶν, ἐν Canstadt παρὰ τὴν Στουτγάρδην, πολυπληθῆ ἀνευρέθησαν ὀστᾶ ζώων ἐκλειοιπότην, ἀνὰ μέσον τῶν ὁποίων ἐνυπῆρχε κρανίον ἀνθρώπινον. Ἀλλὰ τοῦ πολυτίμου τούτου λειψάνου τὴν φύσιν μόνον κατὰ τὰ 1835 διηκρίβωσεν ὁ Λαίγηνρος. Περὶ τοὺς αὐτοὺς σχεδὸν χρόνους Ἀγγλος τις, ὁ Kemp ἀνεύρισκεν ἐν Λονδίνῳ μεταξὺ ἐλεφαντοδόντων πέλεκυν λίθινον παρεμπερῇ τοῖς ἐν Saint Acheul ἀνακαλυφθεῖσι. Βραδύτερον ὁ Ἑσπερος (Esper) ἐν Γερμανίᾳ, ὁ Ἰωάννης Frère ἐν Ἀγγλίᾳ ἀνεκάλυψαν γεγονότα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀνάλογα, ἀλλ' οὐδέτερος αὐτῶν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν σημασίαν αὐτῶν, διότι ἡ μὲν γεωλογία διετέλει εἰσέτι νηπιώδης τὴν ἡλικίαν, ἡ δὲ παλαιοντολογία οὐδ' ὑφίστατο ὅλως.

Β'.

Μόνον δ' ἐν ἔτει 1823 ὁ Amy Boué ἀνερῶν ἀνθρώπινα ὀστᾶ κατὰ τὸ πρόσχωμα (loess) τοῦ Ρήνου περὶ τοῦ Lhar ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Βάδης, ἐπέδειξεν αὐτὰ τῷ Κυβιέρῳ, ὑπολαμβάνων ὡς ὀρυκτὰ ὀστᾶ. Ὁ Κυβιέρος ἠρνήθη νὰ παραδεχθῇ τὴν ιδιότητα αὐτῶν ταύτην, ἐφ' ᾗ πολλάκις ἐκαχίσθη, ἀδίκως ὅμως διότι πλείστους παρατηρήσας σκελετοὺς, ὑποτιθεμένους μὲν ὡς ἀνθρωπίνους, μεταβληθέντας δ' ἐφεξῆς μετὰ προσεκτικὴν ἐρευναν εἴτε εἰς μαστόδοντας, εἴτε εἰς σαλαμάνδρας, εἴτε καὶ εἰς ἀπλοῦς ἀμμολίθους ἰδιοτρόπως ἐκ φύσεως ἐσχηματισμένους, καὶ διὰ τοῦτο ἐπέχων, ἅμα παρουσιασθέντος γεγονότος ἐνιαίου μέχρις ἐκείνου τοῦ χρόνου, φρονιμώτερον ἔκρινε ν' ἀποδεχθῇ ὅτι τυχαία τις ἐκτόπισις εἶχε μετακομίσασα ἐν τῷ προσχώματι ὀστᾶ πολλῶν ὀψιγενέστερα τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ στρώματος ἐκείνου.

Ἀλλ' οὐδέποτε ὁ Κυβιέρος, μεθ' ὅσα καὶ ἐρρέθησαν, ἠρνήσατο τὸ δυνατόν τοῦ ἀποκαλυφθῆναι τὸν ὀρυκτὸν ἄνθρωπον τοῦναντίον διαβρῆθην ἀπεδέξατο τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ὡς προγενεστέρου τῶν ἐσχάτων τῆς σφαίρας ἀναστατώσεων· ὁ ἄνθρωπος, εἶπεν, ἠδύνατο νὰ διαίτῃ-